

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-φύλ. 2 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 30 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 583

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ. Πέρα από τη ζωή.
ΚΛΕΑΡΧΗΤΗ ΔΙΠΛΑ. Ἀγάπη.
ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ. Μάγεμα.
ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. Ὁ πρωτομάστορας.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Μαῦρες ὥρες.
ΑΡΙΣΤΟΛΟΓΟΥ. Τὸ σπῖτι τῆς ἀμάτης.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί (συνέχεια).
Τ. Κούγια καρδιά.
ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ. Ἀπὸ τὴν Ἱφιγένεια τοῦ Εὐρυκίδη
ΨΥΧΑΡΗΣ. Στὸ παιδί πού σκοτώθηκε στὸν πόλεμο.
Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ὡ ἄστρο μου, ὦ παιδί μου, μεγάλε μου πολυγαπημένε, τὸν ὕπνο τὸν παντοτινὸ κοιμᾶσαι στὴ μακαρία τὴ Βελγική,—γιατί σὲ μιὰν ὥρα τραγικὴν ἀπάντεχα—τότε σταμάτησες τὸν ὀχτὺ, ἀρματομένο κατὰ τοῦ Δίκιου.

Ἔπρεσες ἀπάνου στὸ κανόνι σου, λατρεμένη τῆς ψυχῆς μου, κι ὅποια τώρα ἀπελπισία κι ἂν τὴν καρδιά μου σφάζει, ἔπρεσες, τὸ ξέρω, βεβαιωμένο· πῶς νίκησες,—καὶ γαληνότερος τώρα, πάσχω καὶ σὲ δοξάζω.

Ἀξίζοντας τοὺς λαμπροὺς σου διπλοὺς προγόνους,—εὐγενικὲ καὶ ἀκριβὲ καρπὲ τῆς Μπρετάνιας καὶ τῆς Ἑλλάδας—ἄξαφνα σωριάσθηκες χωρὶς κανένα ἀπελπισιᾶς ξεφωνητό, μὲ τὴν εἰρήνην στὴν καρδιά καὶ μὲ τὴν εἰρήνην στὰ μάτια.

Μία σιγμὴ πρὶν ἀπὸ τὴ στερνὴ σου τὴ στιγμή, τὸ κατάλαβες πῶς σὲ καλοῖσε ὁ θάνατος.—Μπόρεσες κ' ἔτσι νὰ τὸ δράξης τὸ κομπολόγι σου, τὸ χάιδεψε τὸ χέρι σου στὴν προσευχὴ τὴν πανύστατη.

Κ' ἔτσι λοιπόν, πέθανες, θησαυρὲ μου, μὲ τὸ Θεό σου, μὲ τὸ Θεό σου! Ἀγαπημένε, τὸ γινώριζες, πῶς ἄλλοι στοχασμοί, ἀρμονισμένοι, μπορεῖ, στὸ ρυθμὸ τῆς Παλλάδος, μὲ εἶχανε φέρει νὰ τὸν ἀποχωριστῶ τὸν ἄγνὸ Γαλιλαῖο.

Κ' ἐσύ, χωρὶς κανεὶς νὰ σὲ κρατήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό, μεγάλωσες ἐλεύτερος, φλογερός, εὐτυχισμένος, ἀπεριόριστος, μέσα στὴ θεία λατρεία τῶν πραγμάτων, χάρη στὸν ἄγγελό το λαϊκὸ πού σὲ φύλαγε παιδί.

Εἴκοσι χρόνων, ταξιδευτὴ, μυστηριακὲς ὁρμές, σὲ σταματήσανε στοὺς νάρθηκες τῶν ἀρχαίων καθεδρικῶν ναῶν. Ἀπὸ τότε οἱ μακρυσμένες προγονικὲς δύναμες ταράζανε μὲ τὸ χυμὸ τοὺς τῆ νιότη σου καὶ τὰ κλώνια τῆς τρεμουλιασιάς.

Ἐπειτα γύρισες τὸν κόσμον καὶ γύρισες τὴν Ἀφρικὴ, ἡ ἔρημος σὲ γιόμισε μὲ τὴν ἀπεραντυσμένη της, κ' ἐσύ τὴ γιόμισες μὲ τὴ θεοῖα πού ὑψώνονταν ἀργὰ ἀργὰ τὸ ἐσώψυχο τὸ κάλεσμά της.

Κ' ἔτσι μέρα μὲ τὴ μέρα ἐβλεπα τὸ μάκρμα πού σ' ἐπαιρνε ἀπὸ τίς πατρικὲς ἐπιρροές, κ' αἰστανόμουν πάντα νὰ ὑγραίνονται τὰ μάτια μου ἀπὸ μιὰν ἀφραστὴ καὶ γλυκεῖα καὶ συγκρατητὴ χαρά.

Κ' ἔλεγα, γοητευμένος: «Τὸ παιδί πού ἀγαπῶ, περπατεῖ ταιριαστὰ μὲ τὴ φύση του καὶ μὲ τὸν πόθο του.» Αἰתρας εἶναι, λυτρώθηκεν ἀπὸ τὰ τριγύρω του, ὅ,τι θὰ εἶναι, θέλω νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτό του».

Χαιρόμουν τὴν εὐτυχία σου καὶ τὴν πίστη πού σ' ἔκανε νὰ βρίσκῃς τὸ λιμῶνα σου καὶ τὴν καταφυγὴ σου. Μόνος ἐσύ ἀπόμεινες ὁ κριτὴς ἀπάνου σὲ ὅ,τι ὀρέγουν. Τὸ διάλεμα δικό σου, δικὴ σου εἶταν ἡ ψυχὴ σου.

Καὶ σ' ἐγκαρδίωνα—ὦ! πῶς τὸ θυμοῦμαι! χαριτωμένα καθὼς εἴσουν αἰλικρινὲς καὶ ἄδολος. Τὴν ἀνάσταίνες μέσα μου τὴν παλιά μου τὴ φιλόγα, ὅταν, μαθητοῦδι, πάγαινα στὴν ἐκκλησιά.

Καὶ τοὺς καλοῦσα εἰς τὸ εἶναι, τὴ μέρα τὴ μεγάλη τοῦ Σταυρωμοῦ γιὰ νὰ ταιριάσω τὴ σκέψη μου μὲ τὴ δικὴ σου, τοὺς καιροὺς, πού πήγαινα περὶ φανός ἀπὸ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἱερωσύνη καὶ κράζοντας μέσα μου: Πιστεύω!

Τὴν ἀναγνώριζα τὴ δροσερὴ καὶ ζωντανὴ μου πίστη, τὴν πίστη πού δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἔργα πού γίνονται, μὰ πού σταίνεται μέσα μας καὶ στὰ βαθιὰ τοῦ, εἶναι μας, κάστρο πάντα ὀρθό, χωρὶς κανένα χάλασμα.

Δὲν εἶταν ἡ πίστη πού τὴν αἰσθάνεται μέσα του ὁ ξαγναντευτὴς τῶν αἰώνων, ξαναπερνώντας τὰ δόγματα τῆς ἱστορίας μὲ τὴ δύναμη μιᾶς καρδιάς πού ἡ χάρη της τὰ ζωντανεύει, ἀξιοθύμαστος ἑραστής τοῦ θείου.

Ὅμι! ἡ φλογερὴ σου πίστη, παιδί μου, εἶταν πολὺ ἀλλοιωτική. Γεννημένη μιὰν ἡμέρα παρασμοῦ, καὶ μὲ τὰναφυλλιά, ἡ νέα σου πίστη ἐβίβιζεν ἀπάνου στὰ κύματα, κ' ἐνεργοῦσε καὶ καρδιοχτυποῦσε σὰν ἀποστόλου πίστη.

Καθ' ἑφτά τὰ περασμένα μου στὰ τωρινά σου, μὰ πάντα μὲ τὸν ἐγωϊσμὸ τὸν ἀλτρονιστικὸ τοῦ πατέρα πού ποτὲ ἡ καρδιά του δὲ θλίβεται, διὰ ὅ γιός του ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο πού τὸν ἀνθίζει τῶνιερὸ του.

Καὶ δὲ μὲ θλίβει μεταγνώμης, παιδί μου, πού τὴ σεβάστηκα τὴν πίστη σου καὶ καλὰ τὴν προσόδεηκα,